

det, tror jeg dog, at man maa løbe den Risiko for Forsinkelse, der er forbunden dermed, for at Forholdene kunne være fuldt betryggende for dem, der tilkaldes som Vidner. Man maa nemlig huske paa, at der her gives en Lov, der ikke alene tager Sigte paa den bestemte Voldgiftsret, der her oprettes, men ogsaa kan komme til Anvendelse over for andre. Jeg kan derfor forstaa, at det er nødvendigt at sikre dem, der skulle afgive en Vidneforklaring, at de ikke blive tvungne til at afgive en Forklaring, hvor de maa være berettigede til at tie, og paa den anden Side kan man da faa Løjlighed til Vidneførsler, som den ene Part maatte ønske, men den anden gør Indsigelse imod, for saa vidt en saadan Vidneførsel maatte vise sig lovmedholdelig, efter at Spørgsmaalet herom er prøvet ved Domstolene.

I Nr. 2, § 2, bestemmes det, at Vidner kunne stævnes med Aftens Varsel. Jeg tror, at man i Praxis i al Almindelighed vil komme dertil, at der ikke finder nogen Vidnestævning Sted, idet Parterne ville møde med deres Vidner; de ville møde frivilligt. Ellers kunde man nok sige, at det maaske nok er et noget kort Varsel. Jeg er ikke ganske sikker paa, at man kan ordne det anderledes, men man maa huske paa, at det her drejer sig om Arbejdere, der kunne blive stævnedes som Vidner, og som maaske ofte arbejde uden for deres Hjem og ikke kunne komme hjem og komme i Forbindelse med deres Familie eller det Sted, hvor Tilsigelsen til at møde er kommen hen, og det kan dog enten forhale eller ogsaa undertiden præjudicere deres Ret til at afgive Vidneforklaring. Det var derfor ønskeligt, om dette Varsel kunde blive lidt længere, men paa den anden Side kan det godt være, at det ikke vil faa saa overdreven stor praktisk Betydning, idet man paa Forhaand vil vide, hvem man vil føre som Vidne og kunne avertere ham i nogenlunde god Tid. Det maa haabes, at denne Ret ikke vil faa overordentlig meget at bestille, Voldgiftsrettens Eksistens skulde jo egentlig kunne bevirke, at man undgik Sager, og det er i alt Fald ikke Hensigten, at den Voldgiftsret, der er oprettet mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund, skulde behandle enhver Bagatel, der maatte fremkomme, tværtimod, den skulde kun afgøre de Spørgsmaal, som ikke paa anden Maade lade sig afgøre, men dog inden for de Rammer, der ere skabte ved den Overenskomst, der følger Forslaget som Bilag. Det

vil altsaa forhaabentlig ikke blive saa mange og omfattende Sager, den vil faa at beskæftige sig med, saa jeg gaar ud fra, at man altid vil kunne forhandle med Voldgiftsrettens Formand om Tiden for Vidneførslen, og at man som Følge deraf vil kunne faa den fornødne Tid til at skaffe de Vidner til Stede, man ønsker afhørte.

Som sagt, jeg er meget tilfreds med, at Forslaget har holdt sig strengt til den Opgave, vi have ønsket løst, og jeg er ogsaa meget taknemmelig for, at det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), antagelig som Ordfører for Flertallet her i Salen, anbefalede Forslaget til hurtig Fremme. Det er jo noget sent paa Samlingen, saa det var ønskeligt, om vi kunde faa Forslaget ført igennem saa hurtig som muligt.

Justitsministeren ad interim (Hørring): Jeg skal anerkende den gode Modtagelse, Lovforslaget har faaet i den foreliggende Affattelse. De Ændringer, der ere blevne nævnte af de ærede Talere, have, med Undtagelse af en enkelt i alt Fald, ikke en saadan væsentlig Betydning, at de kunne træde hindrende i Vejen for en hurtig Fremme af Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at omtale de Ændringer, der ere fremkomne, ganske kort.

Det blev af det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) bemærket, at det vistnok i § 1, 2den Linie, var mindre korrekt, naar man der sagde, at de Overenskomster, der der er Tale om, skulde angaa Ordningen af Arbejdsforholdene i Industri og Haandværk. Jeg har heller ikke noget imod, at disse Ord „Industri og Haandværk“ gaa ud, saaledes at det kun kræves, at Overenskomsten angaar Ordningen af Arbejdsforhold i Almindelighed.

Med Hensyn til § 2, 1ste Stykke, tror jeg nok, der er en Misforstaaelse til Stede. Naar det her hedder, at Vidneførslen sker for Voldgiftsrettens Formand, har det været Meningen, at Voldgiftsrettens Formand er den, som har Afgørelsen med Hensyn til Vidneførslen i sin Haand, og dette er jo ogsaa ganske nødvendigt; det er af Formanden, man forlanger de fornødne Kvalifikationer for at kunne være i Stand til at kunne optage Vidneførsel efter de almindelig gældende Regler og de særlige, som dette Forslag indeholder derom. Derimod er det ikke Meningen, at de øvrige Medlemmer skulde tage Del i Afgørelsen. Noget andet er, at da det er